

HOBBLÍK & MUMRAJ!

VIII. ROČNÍK

ZPRAVODAJ

PŘEHLÍDEK AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
KULTURNÍ DŮM HODONÍN / SOBOTA / 20. 3. 2010 / 4. ČÍSLO

www.hobblik-mumraj.cz

/Program/

/středa 17. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy
ANNA aneb Hlad těla a duše
(Jana Mířková a kol.)
DS POD MASKOU,
Žďár nad Sázavou

MUMRAJ! 9.30 / DK Horní Valy
Osiřelý západ
(Martin McDonagh)
Dramaták Gymnázia Šlapanice

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy
Uděláte mně to znova?
(Laurent Ruquier)

HOBBLÍK 20.15 / DK Horní Valy
Muž sedmi sester
(Havlíček, Laser, Šubrtová)
DS Břetislav, Břeclav

/čtvrtek 18. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy
Šípková (Daniel Kollman)
Ds Štěk, Opava

MUMRAJ! 10.00 / DK Horní Valy
Muzikanti (Patrick Marber)
LDO ZUŠ Františka Jílka, Brno

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy
Hexenschuss (John Graham)
Ochotnické divadlo Boskovice
při TJ Sokol Boskovice

HOBBLÍK 21.00 / DK Horní Valy
Ostře sledované vlaky
(Bohumil Hrabal)
OS Divadelní studio Dialog II. Brno

/pátek 19. 3. 2010/

MUMRAJ! 8.30 / DK Horní Valy
Veselé paničky Windsorské
(William Shakespeare)
Divadlo Bedřicha Kaněry při
OA Břeclav

HOBBLÍK 17.00 / DK Horní Valy
Osm žen (Klára Havránková)
Divadlo Stodola, Jiřkovice

HOBBLÍK 21.00 / DK Horní Valy
Kvartet (Eduardo Rovner)
Divadlo PRKNO, Veverská
Bítýška

/sobota 20. 3. 2010/

HOBBLÍK 13.00 / DK Horní Valy
Julie umírá každou noc
(F. S. Inčlán)
Divadlo BLIC, Ostrožská Nová
Ves

Nesoutěžní představení – host
přehlídky

16.00 / DK Horní Valy
**Svadební omáčka a k temu
nevjescino koleno**

DS Šáchor, Zohor, Slovensko
19.00 Vyhlášení cen přehlídek H&M!

/sobota 20.3.2010 /

11.00 / kavárna DK
Naši miláši aneb intenzivní
workshop pro spřátelené divadelní
soubory

MUMRAJ!
&
HOBBLÍK

Milí čtenáři, co mohu jiného, než vás zde vítat. Čtvrté číslo a stejně tak i čtvrtý den divadelního festivalu vám musím sdělit radostnou novinu. Dnes nevyjde pouze jedno, ale hned dvě čísla Zpravodaje. Toto bonusové číslo je věnováno především výsledkům celého divadelního festivalu. Druhou dobrou zprávou jistě je, že jsme se i tímto rokem rozhodli udělit cenu redakce. Hudba, která se šíří redakcí, čas na monitoru a aktuální stav Zpravodaje mě mírně děsí. Navíc už se mi o pravdu zamožala hlava, tak raději popřeju příjemnou zábavu. Šéfredaktorka Eva Kolovráčková.

VIII. ROČNÍK

ZPRAVODAJ

PŘEHLÍDEK AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
KULTURNÍ DŮM HODONÍN/ SOBOTA / 20. 3. 2010 / 4. ČÍSLO

/Masaryk v čase/

Masaryk s chotí Charlottou

Kateřina Turečková

/Bilance dne/

Chyba:

Kde máme fotky?

Dotaz:

Máme dvě volné stránky ve Zpravodaji, kdopak nám je zaplní?

Logika:

To, že jste napsaná v seznamu redakce, neznamená, že do ní patříte! (Alespoň podle vrátného.)

Zpoždění:

Kde máme grafičku Verču? Už tu měla být? Co se stalo? „Píp, píp“ - sms... Nic se neděje, jenom zaspala. Ach, ty Veroničko!

Nejlepší přítel člověka:

Flashka našeho Teddyho.

Oslavenec dne:

Redaktorka Kristina slaví jednadvacet. Happy birthday!

Markéta Podivínská

/Co nás rozesmálo/

„Některá z nás pracuje proti nám!“

„Taky jsem onehdy viděla paní pít z láhve od vína, ale ona mi to vysvětlila. Jen se dívala, jestli je láhev prázdná.“

„Je známo, že svobodné matky jsou schopny všeho.“

„I muži dokáží plakat, pokud je k tomu dobrý důvod, který dokáže rozplakat i krysu.“

„Pach z ucha a pátá (symfonie) je pro komára neodolatelná kombinace.“

„Katko, ty seš hodná holka, čteš, ruce si nemyješ.“

Z redakce:

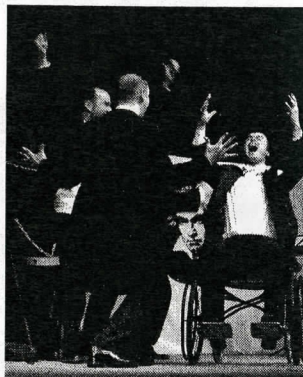
„Růžová je barva mužů.“

„PíCíčkáři všech zemí, vyližte si Corel!“

„Nemám prsa.“ (rozepnutí podprsenky)

„Tak to tam zaplaťte.“ „Ne, platit budete vy. Já budu účtovat.“

„Je před námi otázka. Proč nás při dlouhém sezení v divadle bolí prcky.“

všichni

/Omluva/

Omlouváme se redaktorce Kateřině Turečkové za to, že jsme ji neuvedli v tiráži. Její články můžete nalézt ve zpravodajích.

redakce

/Okem diváka/

Po skončení představení Veselé paničky Windsdorské v podání DS Bedřicha Kaněry při OA Břeclav se ze sálu vyhrnul rekordní počet diváků a my si zde po chvilce vyhlédly dva kandidáty na dnešní rozhovor: Vojta (17) a Magda (16)

Znáte tuto shakespearovskou komedii?

V: Ne, viděl jsem to poprvé.

M: Doted' jsem ji neznala.

A jaký je váš celkový dojem?

V: Mně se hra líbila, výhrady nemám.

M: Jo, líbila se mi, jen ten děj byl občas trochu chaotický.

Která postava vás oslovila nejvíc?

V: Ti Francouzi, doktůrek a rytíř.

M: Mně se taky nejvíc líbil ten doktor, byl z nich asi nejlepší.

Navštívili jste již někdy tento festival?

V: Jo, dokonce jsem tu jednou hrál. Byla to celkem sranda.

M: Ne, jsem tu poprvé.

A jaký je váš vztah k autorovi této hry?

V: No, tak o Shakespeara jsem se nikdy nějak nezajímal. Ale nic proti němu, určitě to byl borec.

M: Myslím, že už jsme se o něm učili. Asi byl hodně dobrý.

Na závěr hry jsme slyšeli znělku z písničky Thriller od Michaela Jacksona. Líbilo se vám toto moderní zpracování závěru?

V: Nevadilo mi, bylo to oživení.

M: Moc se mi to tam nehodilo, a tak mě to celkem překvapilo.

/Ti, o kterých se nemluví/

Dnes jsme se zeptali různých zákoutí kulturního domu, jak ona prožívají probíhající divadelní festival, a nejen ten.

Máte problém se svým osobním prostorem?

Klika: Už jsem podala několik stížností na sexuální obtěžování. Během soudního procesu jsem však prohrála i klíček.

Díváte se ženám pod sukně?

Pódium: Jistě. Není úniku. A velice mě potěšilo představení Hexenschuss, ve kterém účinkoval skotský doktor.

Máte paměť na tváře?

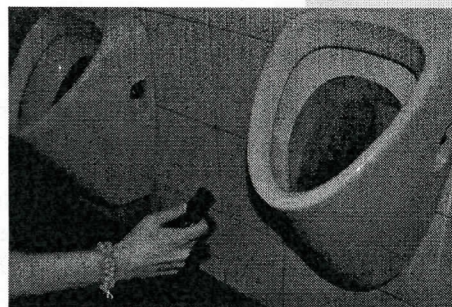
Pisoár: Šplouch.

Vidíte dobře na scénu?

Židličky: Scény si dvakrát neužijeme. Často nám někdo zaclání ve výhledu. I když některá představení vidí většina z nás.

Kolik toho ještě snesete?

Balkon: No jsem přece jenom ze všech kolegů nejstarší. A řeknu vám - ještě jeden soubor a padám.

/REFLEXE/

Veselé paničky Windsorské

M/ Divadlo Bedřicha Kaněry při OA Břeclav

Divadlo Bedřicha Kaněry letos překvapilo ještě dříve než vstoupilo na scénu. Způsobil to především náhlý obrat ve změně repertoáru. Břeclavské divadlo má totiž každý v Hodoníně spojené s komediemi o Rychlých šípech. Na letošní ročník nám však přivezli klasickou Shakespearovskou komedii Veselé paničky Windsorské.

V sále bylo cítit napjaté očekávání. Na scénu konečně vstupují herci. Po originálním úvodu, kdy se nám jednotliví herci představí, je divákovi představena hlavní zápletka. Sudí se snaží dohodit svému

synovci Tintikovi dobrou partii Aničku Hoškovíc, která má velké jmění. O tu se však ucházejí další dva nápadníci - Fenton, láska Aničky a francouzský lékař Cajus, oblíbenec paní Hoškové. Ve hře hraje samozřejmě významnou roli prohnaný rytíř Falstaff (kterého si v původní Shakespearově předloze údajně přála sama královna Alžběta), který slídí jenom po penězích. Vzpomene si na paní Hoškovou a Vodičkovou, které nejenže jsou obě dvě přítelkyně a obě dvě po něm (v domněnku, že je rytíř) hází očkem, ale dokonce mají takové bohatství, že by s ním vystačil do konce svého života. Falstaff neváhá a pošle oběma ženám dopis s milostným vyznáním. Ovšem co by to bylo za přítelkyně, které by si navzájem neříkaly své nejnovější zážitky. Během doby, kdy paní Hošková a Vodičková spřádají své plány na pomstu, se chronicky žárlivý manžel Vodičkově snaží zjistit, zda ho jeho žena náhodou nepodvádí.

Následuje nespočet výměn na jevišti a já se, popravdě, začínám trochu ztrácet. Kromě toho mám pocit, že někteří herci nezvládají množství textu, který mají pronést, a proto se snaží mít vše rychle za sebou, a já jim tak nerozumím ani slovo. Jak řekl jeden z porotců: „Chvilími jsem měl pocit, že na mě mluvíte čínsky.“ A já s tímto výrokem musím souhlasit. Omluvou těmto hercům je snad to, že zpracovat shakespearovské téma by bylo těžkým oříškem i pro mnohem zkušenější soubor.

Konec je předvídatelný, Anička si vezme svého milovaného Fentona a Falstaff je po zásluze potrestán. Velkým překvapením pro všechny diváky v sále je, když se z reproduktorů v závěrečné scéně ozývá píseň Thriller od Michela Jacksona, která provází rytíře Falstaffa při jeho potrestání.

Co říci závěrem. Snad jen, že herci působili přirozeně a dokázali publikum pobavit. A to se cení.

/REFLEXE/

Osm žen

H/ Divadlo Stodola, Jiříkovice

Stala se vražda. V osamělém sídle daleko od města žije šest žen kolem jednoho muže. Ten si ale nežije jako takzvané prase v žitě. Všechny ženy po něm něco chtějí, peníze, lásku, ochranu a zase peníze. Dokud ho nevysvobodí kudla v zádech. Kdo je vrah? Nikdo zvenčí to být nemohl, to by štěkali psi. Dům se tedy ponořuje do podezření, pomluv a tajemství. Vrahem může být kterákoliv z žen, i „ztracená“ dcera Zuzanka, která se právě vrátila

z Anglie a pánova sestra, které někdo záhadně zavolal.

Osm žen je uzavřeno v domě, poté co je vrah odřízl od světa. Navzájem se osočují, hází na sebe všechnu špínu a pomalu vyplouvají na povrch tajemství, která by za normálních okolností nebyla nikdy prozrazena.

Napětí se stupňuje. Psi jsou otráveni, revolver a stejně tak jed na myši zmizely a služebná padá k zemi. Mrtvá ale není. Kdo po ní vystřelil a kdo zabil pána? S koncem představení přichází překvapivé odhalení.

Představení je plejádou ženských charakterů a různých věkových kategorií. Každá z představitelky se se svou rolí porvala po svém. Bravurně podala svůj charakter ukňouraná, hysterická a neustále ukřivďovaná teta Augusta, která samozřejmě pořád „umírá“. Při každém jejím výstupu se publikum směje a paranoidní tetička samozřejmě nechybí ani u pořádné bitky o akcie. Divák se také nemůže nepousmát pokaždé, když se rádobý potajmu natahuje pro bonbóny pod vánočním stroměčkem nebo po láhvi červeného vína. Výsledný efekt jen umocňuje trefně zvolené oblečení – vytahaný, plandavý župan a natáčky v hlavě.

Neméně výrazná byla také manželka. Představitelka převzala způsoby a noblesu pravé dámy tak, že by divák uvěřil, že takovou opravdu je. Nechybělo cupitání v lodičkách či afektované pohyby rukou a vzdechy ukřivdění.

V celkovém součtu se dá říci, že všechny představitelky spolu na jevišti krásně synchronizovaly a naplňovaly prostor scény. Na pódiu se často proplétaly všechny postavy, to nám ale neznemožňovalo se soustředit vždy na ten hlavní děj.

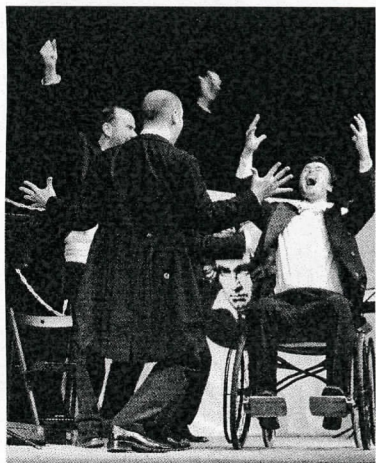
Trochu rušivým elementem ale byly doprovodné zvuky, které nám měly pomoci navodit atmosféru. Byly ale spíše jen na škodu a jak potvrdili porotci, herci by to dokázali uhrát i bez nich. Měla jsem ale ještě jeden problém, a to, že jsem necítila tu pravou tajemstvím opředenou atmosféru, to napětí a pochmurno, které k detektivce patří. Je ale pravdou, že tato hra má být kombinací detektivního příběhu a komedie, nesnaží se nás děsit ale bavit, a tomu určitě dostála. Smáli se všichni.

/REFLEXE/

Kvartet

H/ Divadlo PRKNO, Veverská Bítýška

háček – při hraní na imaginární nástroje mnoho zvuků nevyprodukuje. Těší se na své představení v televizním pořadu. Mají za to, že jejich úkolem je rozdávat lidem radost, mír a svobodu. Jejich společenská odpovědnost je prý obrovská. Nedbají na nicotné problémy svých blízkých. Starají se jen o blaho celého lidstva. Nezajímá je blízká smrt Johannovy ženy. Její výkřiky bolesti je jen ruší, jejího umírání si ani nevšimnou, jsou ponořeni do svého hraní. Když se syn pokusí probudit jejich svědomí, zabijí jej. Svou cyničnost předvádějí ve všech svých činech.

Absurdní komedie mnoho děje nepředvedla. Podle poroty byl její text velmi lineární. Herci do hry od začátku

Černobíle vybavená scéna. Hercům do zad hledí zachmuřená podobizna Ludwiga van Beethovena. Česká premiéra divadelní hry Kvartet argentinského autora Eduardo Rovnera, se kterou na festival přijelo divadlo PRKNO, byla slibným lákadlem na páteční divadelní večer.

Johann, který je na vozíku, předvede hned na začátek naprostou netečnost k utrpení jiných. Neposlouchá svého syna, který ho upozorňuje na silné bolesti matky. Namísto toho se chystá na zkoušku svého kvartetu, který interpretuje Beethovenovy skladby. Členové kvartetu milují tohoto geniálního skladatele, je pro ně vším, mají jej téměř za boha. Jejich pocta má ovšem jeden

nastoupili naplno, jejich herectví bylo opravdu výrazné. Skvělými hereckými výkony je PRKNO proslulé, a ani tentokrát nebyl mezi herci slabý článek. Dokázali diváky vtáhnout do děje tak, že někteří měli chuť na ně nahlas zařvat, tak velkou měli potřebu reakce na předváděné. Porota při rozboru zadoufala, že soubor hry ještě snad někde posune. Vzhledem k tomu, že páteční představení bylo premiérou, dá se další vývoj předpokládat.

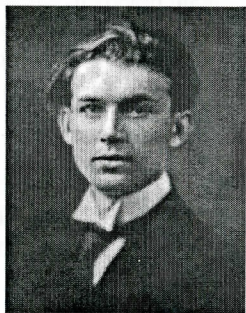

/Básníci první republiky/

Jiří Wolker (1900-1924)
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Poštovní schránka na rohu ulice,
to není nějaká leccjaká věc.
Kvete modře,
lidé si jí váží velice,
svěřují se jí docela,
psaníčka do ní házejí ze dvou stran,
z jedné smutná a z druhé veselá.

Psaníčka jsou bílá jako pel
a čekají na vlaky, lodě a člověka,
aby jak čmelák a vítr je do dálek rozesel,
– tam, kde jsou srdce,
blizny červené,
schované v růžovém okvěti.
Když na ně psaní doletí,
narostou na nich plody
sladké nebo trpké.

zdroj: knihovnaslany.cz

HÁJ

Až jednou se ožením,
budu mít dvanáct synů,
dvanáct synů jako dvanáct břízí.
Má žena v nich jako bílá kaplička v zeleném háji
zmizí
a já budu před ní klekátkem mechem obrostlým.
Vnučky-družičky budou na mě klekat,
modlit se čistýma očima,
a až se zšeří, Pán Bůh bude chodit k nám na
večeři.

zdroje: www.poetry.misto.cz, www.martinapp.estranky.cz, www.home.tiscali.cz

Jaroslav Seifert (1901-1986)
JARNÍ RONDEAUX

Utkána z modrošedých par
je půlnoc, když se k jaru chýlí.
Už nechodí do bílé vily
básníci mrtví z dávných jar

a přiodění do čamar,
dnes už jen stín či příznak bílý.
Utkána z modrošedých par
je půlnoc, když se k jaru chýlí.

Na střeše leží světla cár,
to svítí měsíc opozdílý,
když jdu tu já, a kroků pár
spíš ty, pro kterou srdce šílí.
Utkána z modrošedých par
je půlnoc, když se k jaru chýlí.

zdroj: zsbivotvska.cz

BEZVĚTRÍ

V bezvětrí starých ran,
v krajkoví ctnostné špíny,
pod křídlem líných vran,
jež slétly do roviny,
žiji sny tesklivé:
mrtvý se dívá z hlíny
do světla na živé
a na tančící stíny
v ulicích Ninive.

/Ptáme se za vás/

Divadlo Bedřicha Kaněry při OA Břeclav

Pro dnešní vydání Zpravodaje jsem se rozhodla vyzpovídat divadelní soubor Divadlo Bedřicha Kaněry při OA Břeclav, jejichž představení Veselé paničky Windsorské od Williama Shakespeara jsem měla možnost shlédnout včera ráno. Zajímalo mě především, proč vybrali hru, která není široké veřejnosti příliš známá. Na otázky odpovídala režisérka Dana Vilímková.

Představte nám trochu blíže váš soubor.

Činnost našeho souboru započala asi před pěti lety. Naše činnost je soustředěna především právě na Mumraj, kde jsme letos po čtvrté. Jinak hrajeme v okolních regionech a obcích, které do nich patří.

Jak často se scházíte?

Scházíme se vždycky v pátek, ale samozřejmě když se blíží nějaké představení, zkoušíme intenzivněji a to v různých volných chvílích a v seminářích.

Jak vybíráte hry?

Naše hry vybíráme náhodně. První, kterou jsme hráli, byla hra s výrazovým pohybem s námětem Ježíš, která nás oslovila. Sešla se parta lidí, kteří chtěli na tomto tématu pracovat, a už to šlo. Pak za mnou přišli s tím, že chtějí hrát spíše nějakou komedii. Vybírali jsme tedy komedii přiměřenou věku a zvolili jsme Rychlé šípy, které jsme hráli několikrát. S nimi jsme se účastnili i právě přehlídky Mumraj.

Kdo vybíral tuhle hru?

Naši kluci přišli s tím, že už nechtějí hrát Rychlé šípy a že by chtěli zkusit nějakou historickou. Vymysleli si, že budeme hrát Sluhu dvou pánů, ale to jsem já odmítla s tím, že je to příliš známá a hraná hra, a že nás tedy budou hodně kritizovat a srovnávat s jinými soubory. Nakonec jsme tedy vybrali Veselé paničky Windsorské.

Upravovali jste si hru nějak podle sebe?

Ano, značně. Hra se původně vešla na sto dvacet čtyři stran, po naší úpravě je na stran třicet devět.

Co složení vašeho souboru?

V našem souboru jsou samozřejmě studenti, kteří jsou na naší škole. Máme zde ale již pamětníky, kteří už odmaturovali, divadlo mají moc rádi, a proto k nám dochází i nadále.

/Ptáme se za vás/ Co nám na sebe soubory práskly

Chtěli byste poznat soubory, které letos účinkují na přehlídce? A co byste o nich chtěli vědět? Vsadíme se, že nějaké zajímavosti. Divadelní soubory vám letos přiblížíme z trochu jiných úhlů než obvykle. Nedožvíte se, jak dlouho soubor působí, ani kolik má celkem účinkujících. Zato se určitě pobavíte u otázek a odpovědí, které nejsou zcela běžné. Každý den se zde dočtete novou zajímavost o některých souborech, které se vám představí v rámci naší přehlídky.

Reagujte na citát:

„Dobré divadlo začíná dobrým vrátným.“ (Jan Werich)

DS POD MASKOU, ŽDÁR NAD SÁZAVOU:

Myšlenka první: V divadle je prostě a jednoduše důležitý úplně každý. Všichni jsou jeden tým, jedna parta, která o divadle vypovídá, musí se na sebe spolehnout a táhnout za jeden provaz.

DS ŠTEK, OPAVA:

Nebudeme-li vpuštěni vrátným do divadelní budovy, nemůžeme hrát.

DIVADLO BEDŘICHA KANĚRY, BŘECLAV:

Pan Werich věděl, proč to říká: bez kulisáků, nápovědy, techniků, inspicientů, švadleny, režisérky jsou i stoprocentně připravení herci v „rejži“. Bez sebe se tito lidé v divadle neobejdou.

LDO ZUŠ FRANTIŠKA JÍLKA, BRNO:

Divadlo musí být především dobrá parta, kde každý má svůj úkol a odpovědnost. Výsledek výkonu dobré party pak neurčuje nejlepší hráč, ale právě ten nejslabší. Divadlo je událost pohříchu kolektivní.

DS BŘETISLAV, BŘECLAV:

Náš vrátný je neskutečná bytost, vyprojektoval katedrálu, udělal spoustu nepublikovatelných dobročinných akcí, dokončil své Dějiny světa, odvrátil třetí světovou válku.

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ DIVADELNÍ STUDIO DIALOG II, BRNO:

Pokud nás přivítá přívětivý, dobrosrdečný a sympatický člověk, hned se nám do divadla vstupuje s lepším očekáváním toho, co přijde.

DRAMATICKÝ KROUŽEK GYMNÁZIA ŠLAPANICE:

Zavrhujeme.

/Jing a Jang/

Jak už se říká, protiklady se přitahují. Důkazem těchto slov je i rubrika Jing a Jang tvořící dokonalou a synchronizovanou jednotu i přes to, že každý z nich představuje opak toho druhého. Dnes jsme vyzpovídaly závisláky a ignoranty „zla“ jménem kofein.

Kafař:

Hektolitry kafe, pak zvládnú aspoň do přestávky neusnout.

Když se řekne slovo „opera“, vybavím si...

Nekafař:

Jde určitě o kulturně obohacující zážitek, ale dávám přednost divadlu.

Návštěva Hobblíku nebo kina?

Hektolitry kafe, pak zvládnú aspoň do přestávky neusnout.

Záleží na filmu nebo představení, i když pokud zrovna probíhá festival, nenechám si jej ujít. Do kina můžu zajít kdykoliv jindy.

A kdybyste si měli vybrat dobu představení, šli byste ráno nebo večer?

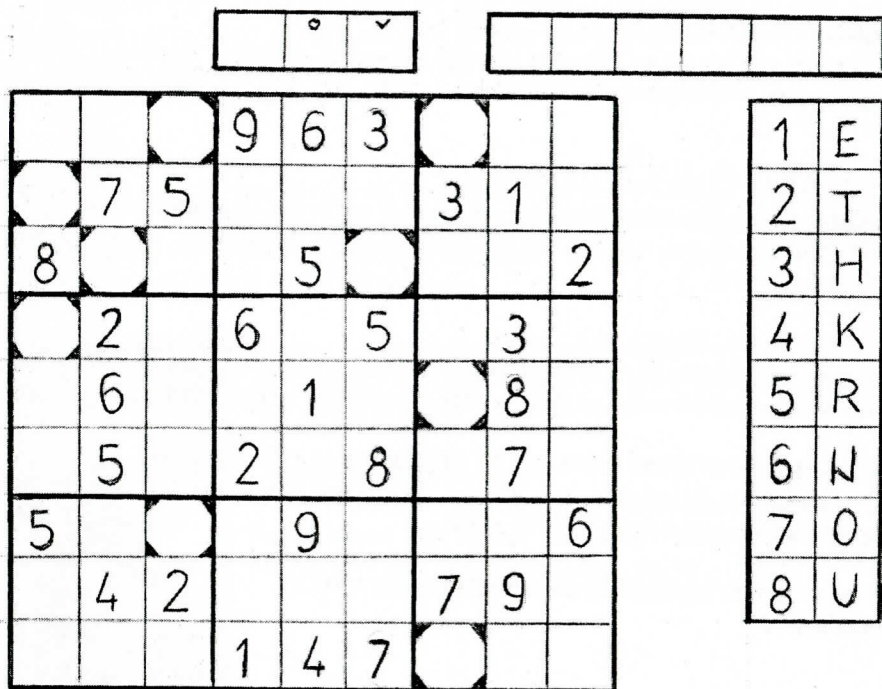
Klidně bych šel ráno, po tradičním ranním dopingu by mi to nečinilo žádné potíže.

Rozhodně večer. Má to tu pravou atmosféru.

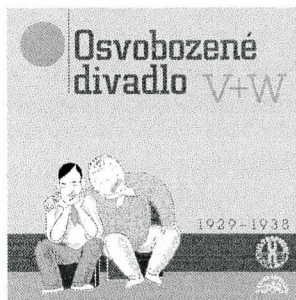
Nikola Jakubová a Kateřina Omelková

/Tajenka/

Jeden z „tatičkových“ mazlíčků...

/Hvězdy první republiky, které nehasnou/ „W+V“ Smutný konec znaménka plus

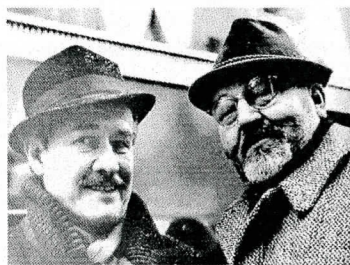

<http://91.103.160.40/admin2/public/hudba/milueneslovo/Werich-Voskovec-Osvobozenedivadlo-I-VII-405997.jpg>

Z jejich repertoáru zná každý hry jako Osel a stín, Caesar, Pěst na oko a mnoho dalších. Od roku 1935 působili pod hlavičkou takzvaného Spoutaného divadla, kde uvedli jednu ze svých nejodvážnějších her, Baladu z hadrů. Jejich dlouholetým divadelním spolupracovníkem byl Jaroslav Ježek, který vytvářel k divadelním hrám hudební doprovod.

Oba však točili za první republiky i filmy. Voskovec či Wericha můžete spatřit ve snímcích jako například Pohádka máje, Ve spárech upíra, U nás v kocourově, Hej rup, Svět patří nám a dalších.

Před druhou světovou válkou oba emigrovali do USA. Po skončení války se vrátili a pokusili se obnovit Osvobo-

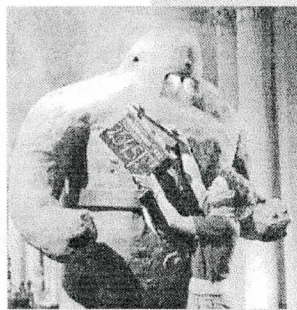

www.kurilova.eu/zajimavosti/zajimavosti_clip_image001_0005.jpg

zené divadlo. Voskovec však po dvou letech emigroval znovu a už se do vlasti nevrátil. Tím skončila i jejich úspěšná spolupráce. I když se oba snažili hrát, Voskovec v USA a Werich zde (založil dokonce Divadlo Voskovce a Wericha), nikdy už nedosáhli úspěchu jako za první republiky. Jiří Voskovec v dopise Jiřímu Suchému napsal: „To co bylo ono „+“ mezi „V“ a „W“, zmizelo z našich životů. Nevím kdy a nevím proč. Jeden bez druhého onu speciální alchymii neumíme. Máme se oba pořád rádi. Snad víc a hlouběji, než když jsme dělávali spolu. Ale to už

Jiří Voskovec (1905 – 1981) a Jan Werich (1905 – 1980) jsou dodnes proslulou hereckou dvojicí, která působila především za první republiky. Dva nerozlučitelní přátelé se seznámili při studiích na pražském gymnáziu v Křemencově ulici. Jejich spolupráce začala roku 1926 v redakci Přerod, o rok později se však již dostali na prkna Osvobozeného divadla, kde uvedli svou první hru Vest pocket revue podle Werichovy povídky.

Právě s Osvobozeným divadlem je spojena jejich další prvorepubliková kariéra divadelních herců. Své hry tvořili v demokratickém duchu a demokracii prosazovali pomocí svěbytného humoru.

http://i.lidovky.cz/09/092/Ingal/MEL2dd888_Golem_ve_filmu.jpg

zéné divadlo. Voskovec však po dvou letech emigroval znovu a už se do vlasti nevrátil. Tím skončila i jejich úspěšná spolupráce. I když se oba snažili hrát, Voskovec v USA a Werich zde (založil dokonce Divadlo Voskovce a Wericha), nikdy už nedosáhli úspěchu jako za první republiky. Jiří Voskovec v dopise Jiřímu Suchému napsal: „To co bylo ono „+“ mezi „V“ a „W“, zmizelo z našich životů. Nevím kdy a nevím proč. Jeden bez druhého onu speciální alchymii neumíme. Máme se oba pořád rádi. Snad víc a hlouběji, než když jsme dělávali spolu. Ale to už

dělat nemůžem.“ Kamarádi už se mnoha osobních setkání nedočkali, jejich rozhovory byly omezeny na dopisy. Osobně se naposledy setkali roku 1974 ve Vídni.

/Ze zákulisí/

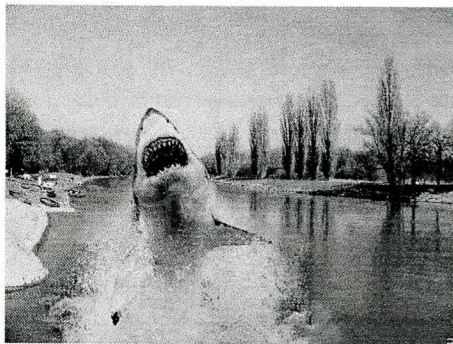
Pátek opravdu nebyl dnem klidu jako všechny ostatní, pátek byl plný chaosu a shonu. Kazilo se vše, co šlo. Teda jediné, co šlo. Zpravodaj. Začalo to nevinně lehkým zpožděním. Když už jsme si mysleli, že je vše v pořádku v tiskárně, ozval se nečekaný telefonát: "Jedna strana nejde vytisknout! Co máme dělat! Co si počneme!" Ještě že profesionálové z Represu zachovali chladné hlavy a náš problém obratně napravili. Díky! Dík! Ale zpoždění bylo nemalé. Přímo obrovské! Taaaaak obrovské, že se to nedalo stihnout do konce představení poskládat. Ale! My! My jsme to dokázali. HIP HIP!

Po úspěšném rozdělení Zpravodaje nastal klid. Práce byla hotová, a protože jedno představení vypadlo z programu, nebylo do čeho rýpnout. A tak si děti začaly hrát. Hrála se divadla, konaly se dívčí války a pak se našel spásný nápad: "Jde se na oběd! Prosíme si pětkrát krokety, dvojíty kečup a jednoduchou tatarku."

A chybička se vloudila. Kdopak se nám to večer ztratil? Kdopak nám zapomněl dodat fotečky? Co? To dalo práce, to dalo přemlouvání a stálo to vůbec za to? No nestálo. Ale jinak se nám letošní rok povedl. Tak hladce nám to ještě nešlo. A to díky všem a hlavně rychlé korekci naší Katky. A nemůžu opomenout ani hbité prsty grafiků a všech písálků a taky na chlapce z čajovny by jsme si měli vzpomenout. Bez nich by to také nešlo. A beze mě taky ne, protože jinak by jim nikdo nepoděkoval!

Markéta Podivínská

SPATŘENO!

Zraněný muž (93):

„To, že mě žralok připravil o ucho, nevadí, ale to naslouchátko stálo celý důchod!“

Slyšte! Slyšte! V poklidné řece Moravě se objevilo něco nevidaného. Přímo hrůzostrašného! Jak se sem jen mohl dostat?! Celý Hodonín se velikým obloukem vyhýbá jezu. O procházku k vodě už nikdo nestojí. Proč to? **Se strachem v očích vám povídám, že je tu žralok lidožravý.** Dobře, ať tu máme žraloky, ale jen ty v zoo. K čemu jsou nám v řece?

Tento měsíc byl zraněn důchodce při seniorských závodech v plavání. Když natěšení otužilí soutěžící skočili do vody, objevila se na hladině ploutev. Jako z filmu. Zraněným byl muž (93), rekordman. **Hrůza!** Ten pohled na staříka, co si právě plave pro medaili a žraloka, co na něj bezdůvodně útočí. Otužilce tuto situaci popsal takto: „To, že mě žralok připravil o ucho, nevadí, ale to naslouchátko stálo celý důchod!“

Objeví se někdo, kdo pomůže? Musíme si pospíšet! Čas se krátí a břicho žraloka se kulatí!

Adéla Podivínská

/Anketa/

Tentokrát tu máme zálučné pojmy pouze dva, o to však obsáhlejší. Co ví návštěvníci o ceně Alfréda Radoka, a co si představí pod pojmem Globe?

Adam Řihák, 19, Hodonín:

1. Někde jsem to slyšel, ale nevím, co to je.
2. To jsou filmové ceny.

Jakub Konečný, 19, Čejkovice:

1. Je to cena za nejlepší představení, nejlepší herecký výkon, nejlepší převedení dramatického textu na jeviště. Je to nejprestižnější ocenění u nás.
2. To je anglické divadlo z alžbětínské doby. Hrála tam Společnost lorda komořího a hrál v něm William Shakespeare. V Globu inscenoval i Vladimír Horák, ale už nevím, ve kterém roce.

Pavla Tomanová, 20, Hodonín:

1. Tak o tom nic nevím.
2. Mimo jiné je to ekologický program pro školy. Jinak nevím.

1. Cena Alfréda Radoka je výroční cena za umělecké výkony v rámci českého divadla, udělovaná na základě hlasování kritiků. Anketu mezi kritiky pořádá tradičně časopis Svět a divadlo (SAD). Ceny uděluje Nadační fond Alfréda Radoka. Je to nejstarší ze všech ocenění udělovaných v České republice za umělecké počiny v oboru divadla. Její hlavní a nejstarší kategorie (cena kritiky pro inscenaci roku) byla poprvé udělena za rok 1992. Během let se počet kategorií rozšířil na 8 (inscenace roku, nejlepší mužský a ženský herecký výkon, divadlo roku, původní česká hra, scénografie, hudba, talent). Druhou součástí Cen Alfréda Radoka je dramatická soutěž o nejlepší divadelní hru v češtině nebo slovenštině. Sám Alfréd Radok patřil k nejvýznamnějším, zejména divadelním, režisérům druhé poloviny 20. století, byl také zakladatelem Laterny magiky.

2. Globe - William Shakespeare byl členem a podílníkem divadelní společnosti nazývané Služebníci lorda komořího. Svá představení hráli v Divadle Jamese Burbage. Roku 1597 jim však vypršel nájem na divadlo, což znamenalo velké potíže. Divadelní společnost se rozhodla ukrást své vlastní divadlo na základě prošlé smlouvy, kde se psalo, že pokud budou chtít, mohou divadlo rozebrat. Divadlo přesunuli na jižní břeh řeky Temže a pojmenovali ho Globe. Udělali však jednu chybu, střechu nového divadla vyrobili z hořlavých došků. V létě roku 1613 Globe do základů vyhořel. Oheň způsobilo dělo, ze kterého vystřelili při představení. Dělo se nestrefilo a zapálilo doškovou střechu. Podílníci měli povinnost postavit nové divadlo. Tato verze Globu přežila 30 let, dokud nebylo divadlo z nařízení puritána Olivera Cromwella uzavřeno. Samotná budova byla v roce 1644 stržena. Ke konci 20. století byl po přestávce trvající 350 let postaven další Globe. Americký herec Sam Wanamaker se rozhodl, že v Bankside postaví přesnou repliku Globu. Teď zde stojí divadlo tak, jak vypadalo za Shakespearových časů. V Globu probíhá každoročně letní sezona Shakespearových her a také je zde největší trvalá Shakespearova výstava na světě.

V roce 1999 byla dřevěná replika divadla Globe postavena také na pražském Výstavišti. Toto divadlo bylo v roce 2005 zničeno požárem.

/Hudba za první republiky/

Se vznikem samostatného Československa ustupují klasické formy hudby a přichází čerstvý proud, který nabízí poměrně velkou různorodost. Hudební scéna je ovlivněna jazzovými rytmy, nastává rozmach vlastní české tvorby a vznikají hudební instituce.

Mezi nejznámější skladatele nové éry české vážné hudby patří Josef Suk, Leoš Janáček či Vítězslav Novák. Během dvacátých let se stejně jako do jiných forem umění i do hudebního vyjádření dostává avantgarda. Často se váže na mladou českou poezii, což se projevuje zhudebňováním básnických děl slavných českých literátů, jako byli Vítězslav Nezval, Jaroslav Seifert nebo Karel Čapek.

Pařížskými hudebními umělci se inspiroval Bohuslav Martinů, který do této země emigroval a do své vlasti se již nevrátil. Mezi jeho nejznámější díla patří balet Špalíček nebo opera Veselohra na mostě.

Významným přínosem pro českou scénu byl již zmiňovaný jazz. Kouzelné rytmy černošských autorů přinášely nejen osvěžující melodie a tance, ale také nové hudební nástroje – saxofony a bicí. České publikum si zamilovalo písně Louise Armstronga a nehodlalo u nich jen tak sedět. Na tanečních parketech se tak rozevlály šaty při tancích jako byly waltz, blues nebo vášnivé tango. Jedním z nejvýznamnějších jazzových umělců byl zpěvák a skladatel R.

A. Dvorský, který se svým souborem vystupoval po celém světě.

Opomenout nelze ani všemělce Emila Františka Buriana. Za svůj život stihl založit a řídit soubor Voice Band, založit divadlo D34 (číslo se měnilo podle roku). Byl také filmovým a divadelním režisérem a hercem. Za války byl pak vězněn v koncentračním táboře.

Neodpustitelné by bylo nezmínit slavného velikána české hudby Jaroslava Ježka. Po úspěchu Vest Pocket Revue se stal skladatelem a dirigentem Osvobozeného divadla a spolu s dvojicí Voskovec a Werich vytvořil množství písniček, které se staly na veřejnosti velmi populární.

A nakonec malá zmínka o lidové hudbě, která zpřijemňovala život lidem nejen na vesnicích. Sám Tomáš Garrigue Masaryk obdivoval folkové tóny. Jeho nejoblíbenější písní byla údajně Ach synku, synku.

Ach, synku, synku

Ach, synku, synku, doma-li jsi?

Ach synku, synku, doma-li jsi,

tatiček se ptá, oral-li jsi,

tatiček se ptá, oral-li jsi?

Oral jsem, oral, ale málo,

oral jsem, oral, ale málo,

kolečko se mi polámalo,

kolečko se mi polámalo.

Když se ti zlámalo, dej ho spravit,

když se ti zlámalo, dej ho spravit,

nauč se, synečku, hospodařit,

nauč se, synečku, hospodařit.

http://www.cnb.cz/m2export/sites/www.cnb.cz/cs/platidla/numismatika/plan_emise_2006-2010/jezek_01.jpg

Zdroj: www.triss.webz.cz

Kristina Kolovrátková

/Co o Masarykovi možná ještě nevíte/ Masarykův vztah k jižní Moravě

Protože zde strávil své dětství a mládí, měl Masaryk k jižní Moravě velmi vřelý vztah. Hodonín, Čejkovice, Čejč, Brno nebo Hustopeče. To jsou města, ve kterých Masaryk pobýval a k nimž si vytvořil bližší vztah.

Hodonín je Masarykovým rodným městem. Z Čejkovic, kde Masaryk navštěvoval základní školu, a také ze slovenských Kopčan, odkud pocházel jeho otec, se v posledních letech ozývají hlasy, které o Masarykovi hovoří jako o svém rodákovi. O tom, že se Masaryk narodil v Hodoníně, však není podle historiků pochyb, neboť všechny záznamy o jeho narození jsou uvedeny v hodonínské matrice. Zajímavé je, že Hodonín navštívil jako prezident pouze jednou, a to u příležitosti dvacátého výročí otevření nové radnice.

Jak již bylo zmíněno, základní školu vychodil v Čejkovicích. Poté se v Čejči učil kovářem, učení však nedokončil a počal studium na hustopečské reálce. Nakonec studoval nejen v Hustopečích, ale i v Brně. Svá studia však dokončil mimo jižní Moravu a to ve Vídni.

Masaryk se na jižní Moravu rád vracel, jezdil nejčastěji do Hustopečí, kde žili jeho rodiče. Lidé z jižní Moravy a především ti z Hodonína jsou na svého rodáka patřičně pyšní. Však také v Hodoníně proběhla nejbouřlivější část nedávných oslav 160. výročí Masarykova narození.

Barbora Albrechtová

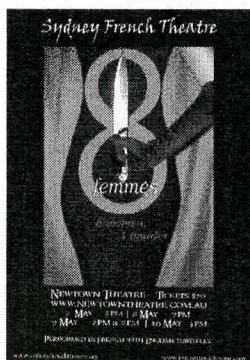
/O autorovi/ Osm žen v podezření

Vraždy, intriky a tajemství. Nejen to je hlavní náplní her slavného francouzského dramatika Roberta Thomase. Světoznámý autor detektivních her a komedií se narodil v roce 1927 ve Francii. Už v raném mládí byl okouzlen divadlem a snil o velkých rolích. Mezi uznávané dramatiky ho vynesla detektivní hra Past, která měla mimořádný úspěch, a Thomas se stal přes noc známým dramatikem. Někteří ho nazývali následovníkem Agathy Christie, jiní ho

považovali za nového Hitchcocka. Zajímavostí je, že právě Hitchcock se ujal převedení jeho her na filmové plátno.

Thomasovy hry už měly cestu na světová jeviště vyšlapanou. K nejznámějším patří například Mandarinkový pokoj, Druhý výstřel, Nečekaný přítel, Spolek vrahů, Dvojitá hra a Osm žen. Poslední zmiňovaná hra byla pod stejnojmenným názvem zfilmována francouzským režisérem Francoisem Ozonem s Catherine Deneuveovou, Fanny Ardantovou a Isabelle Huppertovou v hlavních rolích.

Robert Thomas se proslavil jako mistr nedorozumění a nečekaných zvratů. Uměl dokonale střídat nezávaznou komediálnost s mrazivě chladnou dramatičností. Zemřel v roce 1989 v Paříži.

zdroj: newtontheatre.com.au

Vypadávání a řídnutí vlasů

ihned zastaví a vzrůst vlasů obnoví jedině Kolmanův chemicky čistý bylinový prostředek (cena 3 K). Jest to jediná spolehlivá, ba jistá záchrana před holohlavostí, o čemž jistě svědčí nejlépe ty převeliké, stále vzrůstající spousty poděkovacích dopisů od pánů i dam všech stavů, kteří jej již použili a oblibili si jej tak, že nedopustí, aby kdy scházel v jejich domácnosti. Dopište si pro návod, který s praktickým, velmi poučným obsahem a potřebným podrobnějším vysvětlením zašle ochotně každému zdarma sám vynálezce Frant. Kolman, rolník a majitel koncesované výrobní laboratoře ve Vilímově na Moravě. Chraňte se bezúčinných a bezcenných napodobenin a padělků, které se na mnoha místech vyskytují! Pozor na firmu! Stačí dopsati pouze: Kolmanova laboratoř ve Vilímově na Moravě.

/Top foto/

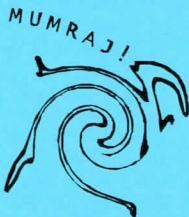
Hexenschuss/ Ochotnické divadlo Boskovice

Marcel Janík

/Redakce/

Šéfredaktor: Eva Kolovrátková, **redaktoři:** Kristina Kolovrátková, Bára Albrechtová, Adéla Podivínská, Kateřina Burianová, Vendula Blahová, Nikola Jakubová, Kateřina Omelková, Filip Vykoukal, Dominika Floriánová, Tereza Valvodová, Aneta Nováková, Markéta Podivínská, **grafika:** Veronika Hrabcová, Eva Kolovrátková, Jarmila Smolová, Petra Durnová, Alice Horáková, **chlapec pro všechno:** Tadeáš Ling, **výtvarná úprava:** Markéta Podivínská, **korektura:** Kateřina Burianová, Kristina Kolovrátková, Aneta Nováková, **fotograf:** Marcel Janík

DIVADELNÍ
HOBBLÍK

**MINISTERSTVO
KULTURY**

Jihomoravský kraj

Přehlídka amatérských divadel HOBBLÍK A MUMRAJ! se koná za finančního přispění Jihomoravského kraje a Ministerstva kultury ČR a pod záštitou hejtmana Jihomoravského kraje Mgr. Michala Haška.

